

ROXY.

Fortælling fra Indiana af
EDWARD EGGLESTON

Oversat af E. G.

(Fortsat.)

Oberst Bonamy havde optaget Lathers Meddelelser med værdig Ligegyldighed. Men Lathers vidste, at den var paataget. Han havde set Oberstens ubevagelige Ansigt, naar han tabte og naar han vandt i Spil.

„Han er saa gal som en sort Bjørn“, sagde Lathers til sig selv. Og da han en halv Time senere saa Obersten gaa ind ad Skomagerens Dør, var han sikker paa, at hans Paastand var rigtig.

„Hvad Spor vil den gamle Fyr nu slaa ind paa? Det var et Spørgsmaal, som Lathers ikke kunde besvare. At Bonamy havde i Sinde at afbryde Marks Forbindelse med Roxy, det tvivlede han ikke om. Men hvordan?

„Han er mægtig klog, den Oberst Bonamy. Han er klogere end selve Pokker“, brummede Lathers. Det var hans eneste Trøst over, at han var ude af Stand til at gætte den gamle Sagførers Angrebsplan.

Ikke desto mindre passede han Lejligheden til at mele sin egen Kage. Han passede Mark op og fortalte ham, at den gamle var ved at se hans Kærestehistorier efter og havde været ude og forespurgt sig angaaende Marks Forhold til Roxy. Hvad ham selv angik, saa kunde han ikke fordrage den Slags Indblanding og saadan noget, og han følte sig som en gammel Ven forpligtet til at give Mark et lille Vink og den Slags, ved De nok, om at den gamle havde været oppe hos Adams og snakke med ham om Sagen. Mark blev naturligvis rød i Hovedet. Kunde han maaske ikke passe sine Sager selv? Det er en Vane, vi Kulturmennesker har. Mens vi er unge, kan vi alle sammen passe vore egne Kærestehistorier, men naar vi bliver gamle, er vi overbevist om, at de unge aldeles umulig kan passe deres.

FIREOGTYVENDE KAPITEL.

Da Lathers forlod Oberst Bonamy, holdt denne op med at betragte den skinnende Messingkugle. Han tog ikke sine Øjne fra Gulvet, mens han gik frem og tilbage. Han begravede Hænderne i Lommerne paa sine brune, linnede Benklæder og lo indvendig.

„Ved — Georg!“ Obersten udtalte det første Ord langt og snublede det andet med en lille Latter. Det var hans Sejrstone. Der gaves altsaa en Vej ud af Forlegenheden med denne Søn, som havde været saa uheldig at arve en Gnist moralsk Begejstring fra sin Moder. En af Sagførers Yndlingsætninger var: „Giv efter i Smaating for at vinde de store“.

„Jeg vil indrømme ham det første Punkt og vinde Processen!“ sagde han til sig selv. Derpaa fremførte han en Henvendelse til en privat Guddom, som han kaldte „Gudalmægtigen“.

Obersten brugte den Slags Ord paafaldende tidt, eftersom han var en erklæret Gudsforænger.

Da han en Tid lang havde betragtet sin tomme Kamin, fik han en pludselig Interesse for sine Støvler. Han løftede Foden og undersøgte den eneste Støvlesaal, derpaa den højre og eftersaa den. Han tog sin Baverhat ned fra Kaminhylden og begav sig paa Vej i Sommereftermiddagens smeltende Varme.

Hr. Adams lille Butik laa ved Hovedgaden, som gik ned til Floden. Rundt om den var der høje Huse, men den havde i mere end et Slægt led holdt sin Plads. Den havde nemlig været Byens første og den Gang eneste Urtebod. Den var paa en Maade den Spire, hvoraf hele Stedets Handel var vokset frem.

Døren til den gamle Butik stod paa vid Gab. Lugten af Læder udbredte sig i Gaden udenfor og smaa Stumper og Stykker laa spredt udenfor lige til Rendestenen.

Den grundende Hr. Adams sad sammenbøjet paa sin Stol og hamrede paa et Stykke Læder. Var det hans Haandværk, der gjorde hans Tale saa trodsig? Af alle mekaniske Bestræbelser er Skomagerens den, der er gunstigst for Eftertanke og for stærke Udtryk. Adams handlede med Teoriernes som med Læderet paa sin Læst.

Ved Siden af Adams sad lille Benjamin Brone, et uægte Barn i en Familie, der i alle Slægtled var fordømt til Fattigdom. Der er hele Folkeracer, som har Geni for Usselhed — de er født dertil.

„Hvorfor tager du ikke dine Sko og gaar hjem?“ spurgte Skomageren strengt, idet han holdt op at hamre.

„Bedste si'er, hun kan ikke betale Dem før—“ „Af Sted med dig og hold Mund,“ haabte Skomageren.

Drengen styrtede af Sted.

„Stop!“ raabte Skomageren. „Sig til din Bestemor, at naar Skoen gaar i Stykker igen, saa skal hun sende den her over. Jeg vil ikke have mit Arbejde over i Jum Hones Butik. Her er et Stykke Læder til en Slynge. Gaa nu. Ud med dig!“

„Ha, ha!“ sagde Bonamy, idet han kom ind i Butikken. „Jeg vidste ikke, at De holdt Velgenheds-Kunder“.

„Velgørenhed! Pyt!“ sagde Skomageren. „De ser, Hr. Oberst, at jeg er dum nok til at for-

ære min Tid og mit Læder til Folk, som Brones. Hvis De var saa høflig, som Folk kalder dem, saa gjorde de ikke Nar af mig for det; vi har alle vore Svagheder“.

„Det ved jeg ikke“, sagde Bonamy, der som sædvanlig var meget i Tvivl, om det var Adams Spøg eller Alvor. Adams selv vidste det sikkert lige saa lidt.

„Det ved jeg ikke noget om, Hr. Adams. Jeg er vokset fra mine, og Deres synes ikke at være slemme“.

Obersten tog ved disse Ord Plads paa en Bænk, som paa den travle Aarstid var Svendens Plads. Han satte sig ned paa den lave Bænk imellem Læderstumper, Pløkker, Læster, Hamre og jeg ved ikke hvad med al sin tilvante Værdighed, idet han løftede sine Frakkeskøder og anbragte sin statelige Skikkelse ved Siden af den graa-haarrede Skomager. Han havde tydelig nok den Mening, at han tog sig ud.

„Jeg tror nok den Støvle mangler nogle Pløkker under Foden,“ sagde han.

„Enkemand er forfærdelig egne“, sagde Skomageren. „Støvlen fejler ikke stort!“

„De glemmer, at De ogsaa er Enkemand“, sagde Obersten. „Men de unge tager vel Luven fra os. De siger, at min Mark og Deres Roxy—“

„Er et Par Narre“, raabte den trodsige Skomager, saaret af noget i Bonamys Tone, som han forstod skulde betegne, at Familien Adams burde føle sig meget smigret ved sin nuværende Stilling i Landsbysladderens sammen med Familien Bonamy.

„Det er vi enige om,“ sagde Sagføreren.

„Tænk, at de to snakker om at rejse ud til Texas paa Mission. Jeg tænker snarere, Texas omvender Missionæren, end Missionæren omvender Texas. Det er slem nok, at Mark gør sig til Nar. Gid han var vel af Sted til Texas, i Stedet for at sætte Roxy Fluor i Hovedet“.

„Tror De virkelig, at de bryder sig om hinanden?“ spurgte Sagføreren diplomatisk.

„Mark vilde da være en Nar, hvis han ikke syntes om Roxy!“ sagde Skomageren. „Hvad skal al hans Opmærksomhed ellers betyde, hvis han ikke bryder sig om hende? Han burde skydes ned, hvis han ikke gør det. Jeg kunde godt have lyst at gøre det hele forbi. Jeg vilde gøre det, hvis jeg var den Mand, jeg burde være“.

„Mellem os to,“ sagde Obersten, „saa tror jeg ikke, Mark rejser. Jeg er glad ved, at han holder af Roxy, det vil holde ham hjemme“.

„Hun er ligesaa skør, som han er,“ sagde Adams. „Disse Metodister har gjort dem begge taabelige“.

„Ja, lad os nu se“, sagde den gamle Sagfører, tog sin Støvle, hvori nogle Pløkker var bleven sat, paa igen og slentrede ud af Butikken ned ad Gaden og hen om Hjørnet til sit Kontor. Mark sad ved sin egen Pult og skrev. Han var smækvred over, hvad Lathers havde fortalt ham.

„Mark!“ sagde hans Fader.

„Til Tjeneste“, sagde Sønnen, idet han brugte et høfligt Ord, men udtalte det i en alt andet end sømmelig Tone.

„Du er virkelig bestemt paa at rejse til Texas?“ spurgte Faderen.

„Ja, naturligvis“, sagde Mark. „Man har sagt mig, at du viser Tomas Adams Roxy Opmærksomhed“, sagde Obersten.

„Jeg synes, du kunde tale lidt mere høfligt om en Dame, som jeg har vist Opmærksomhed“, sagde Mark arrig.

„Kan du ikke svare mig paa en kristelig Maade, unge Mand,“ sagde Obersten med en lille Ed.

„Jeg synes nok, jeg kan passe mine egne Kærlighedsanliggender“, mente Mark.

„Det kan du vel sagtens“, sagde Faderen. „Men hvordan vil du i Pokkers Navn føde en Kone ude ved Brazosfloden med et Hundrede Dollars om Aaret?“

„Jeg har ikke i Sinde at tage nogen Kone med mig derud“, sagde Mark. „Men hvorfor i Alverden gaar du saa og frier til Tomas Adams — til Roxy Adams, mener jeg,“ spurgte Obersten.

„Jeg vilde ønske, du vilde lade mig passe mine egne Sager,“ sagde Mark surmulende.

„Ja naturligvis!“ sagde Faderen. „Men sommetider er nu alligevel en gammel Mands Raad nok værd at tage med, selv om han tilfældigvis er vantro. Endogsaa blandt de Kristne plejer man dog vist at ære sin Fader!“

Den unge Mand tav.

„Na, du skal vel ikke af Sted i de første 6 Ugerstid. Hvis du skal giftes, saa tag dig en god Hustru. Tomas Adams Datter — undskyld mig — Frøken Roxy Adams vil være passende.“

„Hvordan kan jeg det, som du jo sagde, med 100 Dollars om Aaret?“ udbrød Mark.

„Aa hvad, jeg har nu tænkt, hvis du nu endelig skal derud, at ville tage mig af dig. Jeg vil gøre det bedre end Kirken. Jeg vil give lige saa meget og saa endda ligesaa meget til. Tre Hundrede Dollars er en stor Sum i Texas. Jeg bryder mig ikke om, at du skal rejse derud og dø. Naar du er gift, har du dog lidt Udsigter til at leve. Du kan jo tænke over det. Snak med Pigebarner og lad mig det saa vide“. Hermed tog han sin Pen og begyndte at skrive.

Mark var aldeles overrasket. Hans første Tanke var, at dette Tilbud befriede ham fra den haarde Nødvendighed at skulle forlade Roxy. Den næste Følelse var Skamfuldhed over, at han havde behandlet sin Fader saa afvisende. Han rejste sig uvilkaarligt og sagde:

„Jeg beder dig meget om Forladelse for, hvad

jeg sagde. Du er meget god.“ Og han rakte Haanden ud.

Men den gamle saa ikke op. Han bandede noget om Djævelen og sagde, at det var rigtigt nok, naturligvis.

Mark forlod Kontoret fuld af lyse Forhaabninger. Den store Hest var for værdifuld til at blive nøjere undersøgt. Saaledes er det i Almindelighed med store Heste, trods Trojanernes bitre Erfaringer.

Den snedige, gamle Sagfører smilte triumferende, den Gang Mark var gaaet, og udtalte atter Navnet paa sin hedenske Guddom.

FEMOGTYVENDE KAPITEL.

Set. Theresa med Kaprifolierne.

Roxys fromme Sjel var altid paa Udkig efter Budskab fra Himmelen. For en Natur som hendes, er Himmelen alle Vegne. Intet sker tilfældigt. Englene bringer Sorg og Glæde.

Da Mark kom, traf han hende med det gamle straalende Ansigt. Hun sad og sang lige saa uvilkaarligt og lige saa harmonisk som Rødkælken. Man kunde ikke tænke sig noget mere beaandet end den Begejstring og den inderlige Alvor, hvormed hun gengav Charles Wesleys Salme, som begynder saaledes:

Jesus Navnet over alle,
Her paa Jord og over Sky;
Fjenderne maa for det falde,
Djævlene i Angest fly.

Mark hørte hende synge og standsede uvilkaarligt for at høre mere. Roxy sprang det andet Vers over og begyndte paa det tredje, som lige passede til hendes Tanker:

O, at Verden vilde smage
Al hans Naades Rigdom nu,
Som saa gerne vilde drage
Ind i alles Sind og Hu.

Hendes dejlige Stemme gav ligesom Ordene ny Kraft. Bonamy kunde i hendes Ansigt, indrammet af den Kaprifolie, som slyngede sig om Vinduet, se Genskinnet af, hvad hun sang, mens hun sydede og sagte gyngede frem og tilbage.

Atter sprang hun nogle Vers over. Hendes Tanker døde maaske ved Farerne ved Livet i Texas. Hun slog ind paa det sidste Vers af Salmen, og Charles Wesley selv havde sikkert glædet sig, hvis han kunde have hørt hende synge det blødt og stille, men dog fuldt af lidenskabelig Begejstring:

„Maatte jeg dog til det sidste
Elske, favne, tro kun ham;
Vidne om ham og i Døden
Raabe, se dog det Guds Lam.“

Mens hun sang disse Ord, kom Bonamy sagte ind i Gaarden, gik hen til det aabne Vindue og skød Kaprifolierne til Side.

Roxy blev ikke forskrækket. Mark havde i Tankerne været hende saa nær, at det forekom hende at være den mest naturlige Sag i Verden at se ham staa der og se paa hende i henrykt Begejstring.

„Hvem som helst kunde lide og dø glad med dig ved sin Side,“ sagde han.

„Nej, med Gud ved sin Side“, sagde Roxy. „Det er Gud, der giver mig Længslen efter at lide og dø for ham. Jeg ved, at den skal føres ud en Gang, men jeg maa vente, til han viser mig Vejen.“

„Vejen er aaben“, sagde Mark. „Før Nytaar haaber jeg, at du og jeg skal føre den Salmes Aand til Texas.“

„Hvordan“, udbrød Roxy. „Hvordan? Kom ind og fortæl mig!“

Mark kom nu ind, hilste hende med et varmt Favntag og fortalte hende, hvad hans Fader havde sagt. Hjælp fra den Side, var et fuldstændigt Mirakel. Pigen fra Orleans var aldrig mere sikker paa sit Kald fra Gud, end Roxy var i dette Øjeblik.

Hun skød sin Stol tilbage fra Vinduet og vinkede til Mark, at han skulde knæle ned ved Siden af hende. Og med en Begejstring som den hellige Therese, da hun i sin Barndom søgte Martyr døden iblandt Maurerne, takkede Roxy Gud for den uendelige Naade at maatte lide og maaske dø for hans Navns Skyld.

Mark forlod Roxy, da Kroklokken ringede sit prosaiske Kald til Aftensmaden. Han gik bort fra hende, ligesom han altid plejede, i en Henrykkelse, som godt kunde have været, indtil han atter havde opvarmet sig i hendes Solskins Kristendom, hvis han blot ikke paa sin Vej havde mødt Haz Kirtley. Synet af Ølkusken forstyrrede hans Selvbehagelighed med Mindet om forbigangne Synder.

Han frygtede ikke mere, at Nancy skulde friste ham, men han havde ikke fuld saa stor Tillid til sig selv i Almindelighed. En smigrende Tanke om, at der under den Missionsmark var en anden forræderisk Mark, der var i Stand til at genoptage alle Fortidens Daarskaber, forstyrrede ham. Han længtes efter Texas; ikke som før for at rejse bort fra Nancy, men fordi han følte, som vi alle undertiden har følt, at en stor Forandring i de ydre Forhold vilde forandre ham selv. Han glemte, som vi alle glemmer, at vort stygge gamle

„Jeg“ rejser med. Der gives intet andet Middel end at vende sig indad og bekæmpe den Fjende, som altid vil vedblive at være vor Sidekammerat og vor Sovekammerat, saalænge vi lever.

Den Aften, da de sad ved Tebordet, drillede Amanda, Marks ældste Søster ham med, at han hellere maatte lægge sig efter at sy Sko.

Denne Hentydning til Roxys Faders Haandværk skulde have været vittig. Men til Amandas Forbavselse tog Faderen Marks Parti.

Roxy Adams var en køn Pige. Ja, lidt for gudelig var hun, men det var da nu ingen Fejl, som unge Piger plejede at have. Jane, den livlige, yngste Søster, sagde, at hun var glad ved, hvis Mark skulde faa Roxy. Hun havde saadan et yndigt Ansigt med et glad Udtryk, der lyste ud indenfra.

„Sikken en lille Gaas, du er!“ sagde den værdige Amanda. „Hørte man dog nogen Sinde saadan noget Sludder? Et glad Udtryk, som skinner ud indenfra? Taabeligt! Nej, jeg kan ikke lide en Pige, som altid smiler“.

„Men hun smiler ikke“, sagde Jane. „Hun ser bare glad ud.“

„Som om nogen kunde se glad ud uden at smile,“ paastod Amanda. „Prøv blot paa det!“

„Aa“, sagde Jane, „det kan jeg ikke gøre! Det er akkurat ligesom før Solen staa op om Morgen. Man kan se det paa Bakkerne paa den anden Side af Floden, hvordan det klare Lys skinner imellem Træerne. Vandet ser ud som Guld og Husene straalere af Lynglans saa dejligt. Det er Solskinnet, som er ved at komme, akkurat ligesom Roxys Smil, men det er alligevel intet rigtigt Smil, kan I nok forstaa“.

Faderen lo, som han vilde have let ad et lille Barns Snak. Mark klappede hende paa Skulderen og sagde:

„Tanke sig, at vi har en Digterinde i Familien“.

„En Gaas i Familien“, rettede Amanda. „Et Smil, som intet Smil er, det er uaaadelig fornødt. Du maa hellere gaa i Skole hos Roxy. Hun har jo en Idiot i Lære, og det kan godt være, hun har to.“ Dette sidste ledsagedes af et Blik paa Mark.

Fru Hanks var ikke ganske tilfreds, da hun hørte om Sagen. Hun syntes, at Obersten burde have fastholdt, at Mark skulde blive hjemme. Men han kunde maaske endda blive berømt. Han kunde blive en overordnet „Ældste“ eller maaske Biskop. Hun var glad ved, at Roxy havde fulgt hendes Raad. Det var i alle Tilfælde bedre end at gifte sig med en Presbyterianer. Roxy vilde faa en god og velbegavet Mand og en Metodist med rigtig Hjertereligion.

„Vent til Færten bliver skaaret itu, inden du siger, om der er Solbar eller Brombar eller Slaaenbær i den“, sagde Jenima.

Twonnet forsøgte at tænke det bedste, da Roxy fortalte hende det. Men Bevidstheden om, at Twonnet tvivlede om Marks Oprigtighed, var en Mur imellem dem. De besøgte hinanden, men deres Samtale blev mere og mere tilbageholdt. Begge gav de hinanden Skylden, fordi det Venskab, som de havde lovet skulde være evigt, nu kølede af. Ved den Slags gradvise Opløsninger af evigt Venskab, hvor hver af Parterne føler sig uskyldig, maa den ene altid mene, at Fejlen ligger hos den anden. De beregner aldrig de dybe og uimodstaelige Strømninger i Menneskenaturen, imod hvis Magt vi alle staaer hjælpeløse.

Hele Byen kom i Oprør ved at høre Nyheden om Forlovelsen. For det var en Nyhed. Hvad Krig og store Fallitter er for en Hovedstad, det er Giftermaal og Død for en lille By. Kirsten Gifteknive var særdeles fornøjede. Det var helt romantisk med de vilde Beretninger om, hvorledes Obersten havde skændtes med sin Søn om hans Rejse til Texas, men sluttelig havde indvilliget baade i Giftermaalet og i Missionsrejsen. Man var almindelig enig om, at den gamle Mand ikke var nær saa haardhjertet, siden hans Kone døde. Han kunde jo da maaske endnu komme ud fra sin Vantro, endskønt han bandte saa forferdeligt. Det hører man da bestandig. Nogle mente ogsaa, at han selv havde i Sinde at stille sig til Kongressen og hellere vilde have Mark af Vejen og paa samme Tid blive gode Venner med Metodisterne.

Hr. Highbury var glad over, at hans Ord havde haft Indflydelse paa Wittaker. Fru Highbury gyngede sin lille fede Krop frem og tilbage, idet hun hver Gang gentog Hr. Highburys Mening, at ingen Mand nogen Sinde burde prædikere uden teologisk Uddannelse.

(Fortættelse.)

Udfald under Nærsmødet.

Som sædvanligt vil der ogsaa i Aar blive holdt Udfald af Bøger m. m. under Samfundets Nærsmøde ved Remmare, N. Daf., 20.—25. Juni. Det er vor Henfaldt at fremlægge et godt Udfald lærlig af nyere fristelig Litteratur samt enkelte større Bøger og specielle Ting, som selges til særlig billige Priser.

Undertegnede vil efter Bestemmelse være til Stede og personlig lede Udfaldet.

Dan. Luth. Publ. Soufe.
S. Skov Rielsen, Forretningsfører.